

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupen Mgr. Daliborem Lípou, ustanoveným advokátem se sídlem Jugoslávská 2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2026, č. j. 20 A 4/2026-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Daliboru Lípovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 10 140 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2026, č.j. KRPA-18964-10/ČJ-2026-000022-ZZC (dále též „napadené rozhodnutí“), byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Neshledal pochybení žalovaného při rozhodování, neboť ten řádně odůvodnil, proč došlo k naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců

a z jakých důvodů nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 s. ř. s. Namítal, že městský soud nesprávně posoudil zákonnost rozhodnutí o jeho zajištění a nedostatečně se vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami. Byl přesvědčen, že žalovaný řádně neodůvodnil splnění podmínek pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ačkoliv se jedná o krajní prostředek (ultima ratio) významně zasahující do osobní svobody cizince, jehož použití musí být založeno na konkrétních a závažných důvodech, které však žalovaný v projednávané věci dostatečně neprokázal ani přezkoumatelným způsobem neodůvodnil. Zdůraznil, že je státním občanem Ukrajiny, přičemž s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt zpravidla nejsou občané Ukrajiny do země původu vyhošťováni. Současně poukazoval na to, že správní vyhoštění mu bylo uloženo toliko z důvodu neoprávněného pobytu, nikoli v souvislosti s trestnou činností, která je mu žalovaným i městským soudem vytýkána. Měl za to, že napadené rozhodnutí nelze označit za přiměřené okolnostem a jeho zajištění nebylo nezbytným krokem. Žalovaný porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále namítal, že jej žalovaný v napadeném rozhodnutí vylicil jako nebezpečnou osobu, která nehodlá dodržovat pravidla stanovená právem EU, a u které je zajištění jedinou možnou cestou, aniž by tato tvrzení přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Stejného pochybení se dopustil i městský soud, který se nedostatečně vypořádal s žalobními námitkami. V jeho případě nebyla splněna podmínka přiměřenosti zajištění, neboť žalovaný posouzení proporcionality provedl pouze okrajově a rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Žalovaný bez dalšího bagatelizoval okolnosti svědčící v jeho prospěch. Napadené rozhodnutí nerespektuje požadavky na přiměřenost správních rozhodnutí, kterými je zasahováno do práva na osobní svobodu. Rovněž namítal, že se žalovaný i městský soud nedostatečně a nepřezkoumatelně vypořádali s argumentací ohledně nemožnosti realizace správního vyhoštění. Nesouhlasil se závěrem, že jeho trestní minulost bezpodmínečně odůvodňuje aplikaci výjimky umožňující vyhoštění cizinců, u nichž běžně o vyhoštění uvažovat nelze. S ohledem na aktuální situaci na Ukrajině není jeho vyhoštění možné.

[4] Městský soud podle stěžovatele toliko převzal závěry žalovaného, aniž by připojil vlastní přezkoumatelné odůvodnění. Zajištění cizince je zcela mimořádný zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu chráněného čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který musí být nezbytný, přiměřený a řádně odůvodněný, včetně posouzení možnosti použití mírnějších opatření. Na podporu svých tvrzení poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV.

pokračování

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech pobytu cizinců je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Podle ustálené judikatury platí, že nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost je vadou, k níž by byl případně Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech a proč považuje námítky účastníků řízení za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, či ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 146/2021-26). Nepřezkoumatelné je tedy takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, respektive proč považoval vznesené námítky za nedůvodné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovanou judikaturu).

[9] Rozsudek městského soudu je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Je z něj patrné, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti (posoudil pobytovou situaci stěžovatele spolu s individuálními okolnostmi případu) a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Nejvyšší správní soud si je vědom, že při soudním přezkumu vznikají situace, kdy se soud ztotožní s argumentací jedné ze stran sporu. V takovém případě jistě není jeho úkolem v odůvodnění svého rozhodnutí uměle konstruovat jinou formu pro sdělení téhož, aby se tak za každou cenu vyhnul přímé citaci vyčerpávajících souladných závěrů či odkazu na ně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 Afs 186/2014-58). Prezentovaný postup je možný pouze v případě, pokud je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné, tedy pokud v něm jsou přesvědčivé a úplně předešřeny důkazy, respektive výsledky dokazování jako jeho vlastní úvahy, na nichž je založen zjištěný skutkový stav a právní posouzení. Napadené rozhodnutí tyto požadavky splňuje. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně a přezkoumatelně. Napadený

rozsudek přesvědčivě popisuje způsob, jakým se žalovaný vypořádal se všemi okolnostmi a odkazuje na jednotlivé části napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k tomu dále uvádí, že neshledal ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Nejvyšší správní soud přisvědčuje argumentaci stěžovatele, že institut zajištění má působit jako prostředek ultima ratio. Tento názor vychází z judikatury, která uvádí, že „zajištění cizince nesmí být automatismem, a to ani v případech, kdy nerespektoval předchozí rozhodnutí o vyhoštění. Naopak aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před zajištěním cizince, kteréžto opatření, zasahující velmi citelně do ústavně zaručeného práva cizince na osobní svobodu, může být uplatněno teprve jako ultima ratio, pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je zřejmé, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021, č. j. 4 Azs 284/2020-19, bod 19).

[11] Rovněž však platí, že „uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (objektivní složka); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56). Posouzení toho, zda uložené opatření splní svůj účel, leží na správním orgánu, který musí své úvahy promítnout rovněž do odůvodnění svého rozhodnutí“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Městský soud se v bodě 35 možností uložení mírnějších opatření zabýval, podrobně vysvětlil, proč k nim nebylo možné přistoupit a současně odkázal na str. 5–8 žalobou napadeného rozhodnutí.

[12] Nelze přisvědčit názoru stěžovatele, že jeho zajištění nebylo na místě. Dosavadní chování stěžovatele nenasvědčuje tomu, že by se dobrovolně podřídil realizaci správního vyhoštění. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu „při hodnocení toho, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno odlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. Zatímco v prvním zmíněném případě není zcela jisté, že správní vyhoštění bude vůbec uloženo, a správní orgán hodnotí z informací o dosavadním jednání cizince, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude mařen ze strany cizince, ve druhém zmíněném případě je situace odlišná v tom smyslu, že již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění“ (srov. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 2 Azs 281/2016-50).

[13] Žalovaný při rozhodování o zajištění vycházel rovněž z toho, že stěžovatel byl v ČR opakovaně odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, mj. za zvlášť závažný trestný čin. Proto není důvod se domnívat, že by stanovené podmínky dodržoval, a to tím spíše, že

pokračování

již bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatele, jemuž se nepodřídil. Městský soud posoudil individuální situaci stěžovatele na základě všech relevantních informací vyplývajících ze správního spisu a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel nevycestoval z území ČR v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a rovněž nevyužil opravných prostředků proti tomuto rozhodnutí.

[14] Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že existence důvodů znemožňujících vycestování (jako je nyní válka na Ukrajině), neznamená, že není možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění a za tímto účelem stěžovatele zajistit. Obecně sice platí, že vycestování státních příslušníků Ukrajiny do země původu v době probíhajícího válečného konfliktu mezi vojsky Ukrajiny a Ruské federace není možné (viz závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2022). Městský soud (bod 32) však zdůraznil, že žalovaný vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 21. 5. 2025, ev. č. ZS58610, které posuzovalo možnosti vycestování konkrétně stěžovatele. Z něj se podává, že vycestování stěžovatele na Ukrajinu možné je. Výjimku z obecného pravidla o nemožnosti realizovat správní vyhoštění spatřovalo Ministerstvo vnitra v případě stěžovatele právě v tom, že se v minulosti dopustil zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Tímto jednáním založil důvody výjimky podle 179 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Městský soud proto na základě individualizovaného závazného stanoviska a napadeného rozhodnutí uzavřel, že vycestování stěžovatele na Ukrajinu možné je. V bodě 33 současně uvedl, že stěžovatel sám neuváděl žádné skutečnosti, pro které by nemohl být vyhoštěn.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal, že by městský soud vybočil z dosavadní rozhodovací praxe a zároveň neshledal existenci důvodu se od dosavadní rozhodovací praxe jakkoli odchýlit. S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 73/2012-17. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se v důsledku rozhodnutí ve věci samé stal bezpředmětným (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2024, č. j. 7 Azs 215/2024-47, či ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37).

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4 a usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Ustanovenému zástupci, Mgr. Daliboru Lípovi, se přiznává odměna za zastupování spočívající ve dvou úkonech právní služby, kterými bylo převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci samé - doplnění kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby přísluší

podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 5 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, částka 4 620 Kč, tj. 9 240 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč, tj. 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem činí odměna ustanoveného zástupce částku 10 140 Kč za dva úkony právní služby. Zástupce stěžovatele není plátcem DPH. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2026

David Hipšr
předseda senátu